

Uchwała nr 8/L/2020
Senatu Politechniki Warszawskiej
z dnia 23 września 2020 r.

w sprawie wyrażenia opinii w przedmiocie odwołania dr. hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. uczelni od uchwały nr 512/XLIX/2020 Senatu Politechniki Warszawskiej

Na podstawie art. 179 ust. 1 i ust. 3 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669, z późn. zm.) oraz art. 21 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789, z późn. zm.) uchwała się, co następuje:

§ 1

Odmawia się uwzględnienia odwołania dr. hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. uczelni z dnia 9 lipca 2020 r.

§ 2

Wyraża się negatywną opinię w przedmiocie wniosku o przekazanie sprawy poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych Panu dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni, do ponownego rozpoznania przez inny równorzędny podmiot.

§ 3

Postanawia się przekazać odwołanie Pana dr. hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. uczelni, wraz z niniejszą uchwałą oraz z aktami sprawy Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Uzasadnienie

W dniu 3 czerwca 2020 r. Senat Politechniki Warszawskiej działając na podstawie art. 179 ust. 3 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669, z późn. zm.) podjął uchwałę nr 512/XLIX/2020, w której nie poparł wniosku o nadanie tytułu profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych Panu dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni.

W uzasadnieniu do tej uchwały Senat Politechniki Warszawskiej wskazał, że po zapoznaniu się z recenzjami, opinią Przewodniczącego Zespołu powołanego w celu przygotowania uchwał, o których mowa w art. 27 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w dziedzinie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789), osiągnięciami naukowymi, osiągnięciami w zakresie opieki naukowej i kształcenia młodej kadry, działalnością popularyzującą naukę, a także innymi osiągnięciami Pana dr. hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. uczelni, kandydata do tytułu profesora, w głosowaniu przeprowadzonym zgodnie z art. 27 ust. 6 ww. ustawy, nie poparł wniosku o nadanie tytułu profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych.

W dniu 9 lipca 2020 r. Pan dr hab. inż. arch. Bartosz Czarnecki, prof. uczelni, złożył odwołanie od tej uchwały, w którym zakwestionował ją w całości i wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez inny równorzędny podmiot właściwy w ww. sprawie. Odwołanie zostało złożone w ustawowym terminie.

Skarżący zarzucił w odwołaniu naruszenie:

- 1) art. 7, art. 77 §1 i art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256, z późn. zm.) (dalej jako k.p.a.) w zw. z art. 29 i art. 26 ustawy z dnia 14 marca 2003 r., o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach naukowych i tytule naukowym w zakresie sztuki (dalej jako u.s.i.t.) poprzez brak zebrania i rozpatrzenia całego dostępnego materiału dowodowego ww. sprawy przybierający postać braku ustalenia i uwzględnienia istotnych elementów stanu faktycznego m.in. należytego trybu rozpoznania sprawy i wymogów stawianych kandydatowi do tytułu profesora, nieuwzględnienie istotnych treści z trzech pozytywnych recenzji, wysnucie wniosków, które nie wynikają z tych recenzji;
- 2) art. 107 §1 pkt 6 i 7 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 u.s.i.t., polegające na niewskazaniu przepisów prawa, na zasadzie których dopuszczalnym jest wniesienie odwołania od uchwały o odmowie poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora;
- 3) art. 107 §3 *in fine* k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 u.s.i.t., polegające na lakonicznym, niekonsekwentnym i nieodpowiadającym prawu uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, która nie wyraża motywów podjęcia negatywnej uchwały. Nie wyjaśnia istotnych kwestii dotyczących wymogów stawianych kandydatowi do tytułu profesora;
- 4) przepisów prawa materialnego tj. art. 26 i 27 u.s.i.t. poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że odwołujący nie spełnił wymagań dla uzyskania tytułu naukowego profesora.

Zespół powołany do przygotowania projektu uchwały w sprawie nadania tytułu profesora dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni, zapoznał się z treścią odwołania i wskazał, że nie może rekomendować Senatowi zmiany stanowiska w trybie zmiany własnej decyzji i proponuje, aby przekazać całość dokumentacji do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych w odwołaniu, a także po zapoznaniu się z treścią opinii odnoszącej się do odwołania przedstawionej przez Zespół powołany do przygotowania projektu uchwały w sprawie nadania tytułu profesora dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni i po przeprowadzonej dyskusji, Senat w dniu 23 września 2020 r. podjął uchwałę zawierającą negatywną opinię w przedmiocie odwołania.

Senat uznał, że odwołanie dr. hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. uczelni nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione przez niego zarzuty są bezpodstawne i opierają się jedynie na wybiórczo potraktowanych elementach recenzji.

Przekonanie Kandydata, że jego wniosek spełnia ustawowe wymagania to za mało. Opinię tę muszą podzielać PT Recenzenci i większość uprawnionych do głosowania członków Senatu. Należy także przypomnieć, że art. 26 ust. 1 u.s.i.t. stanowi, iż „...tytuł profesora może być nadany osobie (...)”, która spełnia warunki formalne ustalone przez Ustawodawcę. A zatem tytuł może być nadany, ale nie musi być nadany wyłącznie po spełnieniu warunków formalnych. Zadaniem Recenzentów jest nie tylko ocena formalna, czyli sprawdzenie wyliczeń, na przykład liczba publikacji, ale także ich ocena merytoryczna, a więc wartość naukowa dokonań Kandydata. Recenzenci są całkowicie niezależni i nie muszą podzielać wysokiej samooceny dorobku dokonanej przez Kandydata.

Osiągnięcia naukowe muszą znacznie przekraczać osiągnięcia wymagane w postępowaniu habilitacyjnym. A zatem dorobek uzyskany po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego powinien przewyższać dorobek skonsumowany przez habilitację. Zespół

wskazał, że powinien to być dorobek znaczący. Trudno sobie wyobrazić, uważnie czytając zapis ustawy, że za ten sam dorobek uzyskuje się habilitację i profesurę. Wyjątkiem jest postępowanie o nadanie tytułu profesora doktorowi bez habilitacji, ale nie ma ono zastosowania w niniejszej sprawie.

Zatem bardzo istotna jest dokonana przez Recenzentów ocena formalna i merytoryczna dorobku Kandydata po habilitacji. W argumentacji odwołania Kandydat podkreśla, że ocenie powinna podlegać wyłącznie całość dorobku. Zespół w świetle wcześniejszego wyjaśnienia nie zgodził się z tą argumentacją Kandydata. Zajęcie takiego stanowiska wynika przede wszystkim z treści recenzji. Wprawdzie w recenzji prof. Jadwigi Roguskiej znajduje się uwaga cyt.: „*całokształt dorobku naukowego Kandydata i osiągnięcia na tym polu po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego są odpowiednie dla kandydata do tytułu naukowego profesora i spełniają wymogi artykułu 26, ustępy 1 i 2 Ustawy... (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 z późn. zm.)*.” Podobnie w recenzji prof. Roberta Masztalskiego znajduje się stwierdzenie cyt.: „*Po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego w istotny sposób powiększył dorobek naukowy*”. Jednak zacytowani profesorowie nie wyjaśniają na czym polega istotność i znaczenie tego dorobku po habilitacji oraz co nowego ten dorobek wnosi do nauki. Obszernej i rzetelnej analizy publikacji Kandydata po habilitacji, w tym wskazane przez niego największe osiągnięcie, dokonuje prof. Zbigniew Paszkowski pisząc cyt.: „*Na podany przez Kandydata „cykl publikacji”, składają się cztery autorskie artykuły publikowane w różnych formach wydawniczych:*

1. *Artykuł 5-stronnicowy wydany w wydawnictwie popularno-naukowym: Czarnecki B., 2014, Ekspansja strefy podmiejskiej Białegostoku na przykładzie południowych obrzeży Puszczy Knyszyńskiej, w: H. Łapińska (red.) Europa – Region – Turystyka: Specyfika przestrzeni regionalnej V, OW PB, Białystok, s. 175-180.*
2. *Artykuł 4-stronnicowy w Zeszytach Naukowych Politechniki Poznańskiej: Czarnecki B., 2014, Rozwój ze znakiem „-”? Dylematy rozwoju przestrzennego miasta w warunkach regresu populacyjnego, „Zeszyty Naukowe Politechniki Poznańskiej. Architektura i Urbanistyka” z. 30, s. 7-11.*
3. *Raport 15-stronnicowy z prac Komisji, jako rozdział w monografii wieloautorskiej: Czarnecki B., 2017, Ku miastu dostępnemu: doświadczenia z prac Miejskiej Komisji do Spraw Dostosowania Przestrzeni Miasta Białegostoku do Potrzeb Osób z Niepełnosprawnością [w:] K. Solarek (red.), Miasto dostępne jako jedno z wyzwań zintegrowanego planowania, „Studia” t. CLXXVI, KPZK PAN, Warszawa, 9 pkt.*
4. *Artykuł 8-stronnicowy w czasopiśmie naukowym wydawanym w języku angielskim: Czarnecki B. 2018, Fields of Spatial Research On Urban Areas In the Context of Organizational Solutions to New Forms of Transportation, “Urban Development Issues” vol. 58, s. 53-60.”*

Dokonując oceny formalnej powyższych publikacji prof. Paszkowski stwierdził cyt.: „*Tytuł cyklu publikacji powinien odzwierciedlać problem naukowy, jaki w podanym cyklu jest poruszony. Problem ten powinien być opisany we wspólnym wprowadzeniu do cyklu publikacji, w Autoreferacie. Cykl publikacji oznacza też wzajemne powiązanie pomiędzy poszczególnymi elementami cyklu, odwołania, nawiązanie do wspólnych zagadnień. Wg wytycznych Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych, tytuł cyklu powinien być sformułowany podobnie jak tytuł rozprawy habilitacyjnej. W omawianym przypadku, wybrane przez Kandydata publikacje nie stanowią zwartego cyklu, gdyż ich tematyka jest zbyt szeroka, by można było uznać jej spójność i motyw wiodący jednotematycznego cyklu artykułów. W sumie poddane ocenie cztery publikacje mają objętość 32 strony, i duży rozrzut tematyczny, co daleko odbiega od standardu jakościowego i objętościowego książki profesorskiej w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Brak jest również jednoznacznie określonego tytułu wybranego „cyklu publikacji”, a jego omówienie jest lakoniczne. W poszczególnych*

artykułach pisanych z dużą przerwą czasową, brak jest wzajemnych powiązań problemowych.”

Dokonując oceny merytorycznej publikacji profesor stwierdził cyt.:

„Pierwsza publikacja „Ekspansja strefy podmiejskiej Białegostoku na przykładzie południowych obrzeży Puszczy Knyszyńskiej”, na przykładzie fragmentu obszaru strefy podmiejskiej Białegostoku prezentuje „wyniki rejestracji przejawów ekspansji urbanizacji (suburbanizacji) widocznych w zmianie sposobu użytkowania, zagospodarowania terenu oraz zabudowy”. Kandydat przedstawia problem, lecz bez naukowej podbudowy zagadnienia, wyłącznie na podstawie wycinkowych obserwacji własnych. Autor nie przedstawia też sposobów rozwiązania wskazanego problemu suburbanizacji i ekspansji nowej zabudowy na tereny chronione. Nie komentuje też rzeczywistości bieżącej (wycinki w rejonie Puszczy Białowieskiej), która przekroczyła najśmielsze obawy związane z ochroną tych terenów.

Druga publikacja zatytułowana: „Rozwój ze znakiem „-”? Dylematy rozwoju przestrzennego miasta w warunkach regresu populacyjnego” rozpatruje problemy depopulacji miast. Autor zarysowuje obszary zasadniczych dylematów oraz kluczowe problemy do rozwiązania. Artykuł ma charakter popularno-naukowy, opisuje zjawisko na podstawie jednostkowych zjawisk, nie opiera się na badaniach statystycznych, ani nie proponuje rozwiązań tego stanu rzeczy.

Trzecia publikacja stanowi raport prezentujący doświadczenia Kandydata z pracy w Komisji ds. Dostosowania Przestrzeni Miejskiej Białegostoku do Potrzeb Osób z Niepełnosprawnością. Publikacja pt.: „Ku miastu dostępnemu: doświadczenia z prac Miejskiej Komisji do Spraw Dostosowania Przestrzeni Miasta Białegostoku do Potrzeb Osób z Niepełnosprawnością”, prezentuje problemy związane z koniecznością dostosowania przestrzeni publicznej do potrzeb osób z niepełnosprawnością ruchową, na przykładzie polskich miast. W publikacji przedstawiono skład i metody pracy wymienionej w tytule Komisji i przedstawiono wnioski ogólne wynikające z jej działalności, co nadaje tej publikacji charakter informacyjny.

Czwarta publikacja, z roku 2018, napisana w języku angielskim, pt.: *Fields of Spatial Research On Urban Areas In the Context of Organizational Solutions to New Forms of Transportation* dotyczy propozycji nowych pól badawczych, dotyczących reguł i parametrów gospodarowania przestrzenią w miastach, w sytuacji upowszechnienia drogowych pojazdów autonomicznych oraz nowych form organizacji ruchu i korzystania z takich pojazdów. Praca opiera się na domniemaniach problemów, jakie mogą powstać (choć nie muszą), w wyniku nowych form ruchu drogowego w obszarach zurbanizowanych.”

Oceniając merytorycznie cykl profesor stwierdził cyt.: *„Zaprezentowany „cykl publikacji” dotyczy istotnych, poważnych problemów współczesnej urbanistyki, takich jak:*

- a) suburbanizacji,*
- b) zachowania terenów chronionych wokół miast,*
- c) depopulacji miast,*
- d) dostępności przestrzeni miejskich dla osób niepełnosprawnych ruchowo,*
- e) problematyki związanej z użytkowaniem pojazdów autonomicznych.*

Pomimo wagi każdego z tych problemów, ich pola zbieżności tematycznej są bardzo rozległe, stąd trudno tu mówić o „cyklu artykułów jednotematycznych”. Każdy z poruszonych tematów stanowi wydzielone i bardzo szerokie zagadnienie. Tym trudniej sformułować w tym przypadku ogólny tytuł dla prezentowanego cyklu, poza być może ogarniającym całokształt urbanistyki zagadnieniem: „wyzwań dla przyszłości polskich miast”. Prezentowane artykuły

nie mają charakteru artykułów badawczych, a raczej stanowią pozycje informacyjne, sygnalizujące występujące problemy.

W tym kontekście „jednotematyczny cykl artykułów” przedstawiony jako najważniejsze osiągnięcie Kandydata po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego, recenzent uważa za nie w pełni przystający do wymogów Ustawodawcy w kwestii jakości i wielkości dorobku naukowego względem dorobku uzyskanego przed habilitacją.”

A więc ocena publikowanego po habilitacji dorobku naukowego oraz najważniejszego osiągnięcia naukowego Kandydata dokonana przez prof. Paszkowskiego jest negatywna. Musi być to wzięte pod uwagę mimo końcowego wniosku prof. Paszkowskiego.

Recenzje profesorów Zbigniewa Kamińskiego i Dariusza Kozłowskiego wykazują i jednoznacznie stwierdzają, że wniosek Kandydata jest przedwczesny.

Prof. Zbigniew Kamiński zauważa skromność dorobku naukowego Kandydata po habilitacji cyt.:

- a) „Książki:
Książki autorskie lub autorskie monografie – brak.
- b) *Artykuły naukowe:*
Publikacji w czasopiśmie naukowych – 6 pozycji, dotyczących różnych zagadnień miejskich i urbanistycznych, w tym 1 pozycja w języku angielskim,
Rozdziały w opracowaniach zbiorowych – 7 pozycji, prace współautorskie, dotyczące problematyki urbanistyki i planowania przestrzennego, w tym 1 pozycja indywidualna, wydawnictwo pokonferencyjne w języku angielskim.
- c) *Projekty badawcze finansowane w drodze konkursów:*
- d) *Kierownik lub wykonawca w zakończonych projektach naukowo-badawczych – brak.*
- e) *Staż naukowe i inne oraz współpraca międzynarodowa:*
- f) *Staż naukowe zagraniczne lub krajowe – brak.*
- g) *Współpraca międzynarodowa – brak.”*

Prof. Kamiński ocenia następnie najważniejsze osiągnięcie naukowe po habilitacji cyt.: „Wskazane przez Kandydata 4 pozycje, określone przez kandydata jako „cykl publikacji naukowych traktujący o najistotniejszych bieżących oraz spodziewanych czynnikach, które w bliższej oraz dalszej przyszłości będą w bardzo istotny, wręcz krytyczny sposób wpływać na uwarunkowania zagospodarowania, nie tylko polskiej przestrzeni, w tym zwłaszcza miast” (dokumenty do wniosku awansowego, załącznik nr 4, s. 12).

1. Czarnecki B., 2014, Ekspansja strefy podmiejskiej Białegostoku na przykładzie południowych obrzeży Puszczy Knyszyńskiej. Objętości 5 stron, w tym 3 półstronicowe ilustracje/zdjęcia budynków. Artykuł „gazetowy”, pryncypialny, którego ani jego forma, ani treść nie mają charakteru naukowego i nie wnoszą też nic nowego do aktualnej wiedzy o zmianach zachodzących w strefie podmiejskiej. Bez odniesień do literatury przedmiotu.
2. Czarnecki B., 2014, Rozwój ze znakiem „-”? Dylematy rozwoju przestrzennego miasta w warunkach regresu populacyjnego. Objętość 4 strony. Artykuł powtarza ogólnie znane informacje. Wnioski w zakończeniu są banalne. Pozory naukowości tworzą przypisy (3) i literatura (3).
3. Czarnecki B., 2017, Ku miastu dostępnemu: doświadczenia z prac Miejskiej Komisji do spraw Dostosowania Przestrzeni miasta Białegostoku do potrzeb osób niepełnosprawnych. Objętość 15 stron. Artykuł jest rodzajem relacji z prac miejskiej komisji działającej przez kilka lat pod kierunkiem autora i w tym sensie odwołuje się do doświadczenia. Formułowane wnioski zasadniczo dotyczą kwestii organizacyjnych. Zgodnie z tym co podano we Wstępie do artykułu, „opracowanie

przedstawia efekty oraz refleksje z działalności Komisji /.../ w latach 2012-2016". Są to „rozważania podzielone na dwie części”, w pierwszej przedstawiono „uwarunkowania, sposób działania oraz efekty w czteroletnim okresie funkcjonowania Komisji”, w drugiej części, „dokonano uogólnień” oraz „dokonano podsumowania”.

4. Czarnecki B., 2018, Fields of spatial research on urban areas in the context of organizational solutions to new form of transportation. Objętość 7 stron. Artykuł ma charakter popularno-naukowy. Dotyczy zagadnień transportowych, którymi autor raczej dotychczas nie zajmował się, w tym sensie, nie stanowi „profesorskiego” podsumowania własnych badań naukowych. Według autora artykułu, dotyczy on (w tłumaczeniu z j. angielskiego), „przestrzennych konsekwencji powszechnego użytkowania pojazdów autonomicznych i spowodowanych tym zmian w strukturze miasta”, a głównym osiągnięciem badań jest „zarys obszarów przyszłych badań naukowych nad przestrzennymi konsekwencjami systemu transportowego z dużym udziałem pojazdów autonomicznych”.

Podsumowując prof. Kamiński stwierdza cyt.: *„Zestawienie ilościowe dokonań Kandydata pokazuje znaczący dorobek naukowy, który, jak się wydaje, po habilitacji nie osiągnął jeszcze wymaganego poziomu naukowego „znacznie przekraczającego wymagania stawiane w postępowaniu habilitacyjnym”, o którym mówi ustawa. W opinii recenzenta, wskazują na to między innymi: przy braku „książki profesorskiej” niski poziom naukowy „cyklu” czterech publikacji, które Kandydat uznaje za swoje „najważniejsze osiągnięcie naukowe”; brak w dorobku zakończonych projektów badawczo-naukowych finansowanych w drodze konkursu; brak w dorobku staży naukowych i efektywnej współpracy międzynarodowej. Przedstawione w Autoreferacie „zamierzenia naukowe na przyszłość” zdają się wskazywać na mało jeszcze sprecyzowany kierunek dalszego naukowego rozwoju Kandydata. W związku z powyższym, przedstawiony przez Kandydata wniosek jest przedwczesny.*

Reasumując, przedstawiony dorobek naukowy i zawodowy oceniam jako nierówny i nie dający podstawy do stwierdzenia, że Pan dr hab. inż. arch. Bartosz Czarnecki, profesor uczelni spełnia wszystkie warunki do uzyskania tytułu naukowego profesora.”

Prof. Dariusz Kozłowski stwierdził, że cyt.: *„Należy podkreślić, że opracowanie tych materiałów jest wzorowe pod względem prezentacji zawartej informacji; mimo stwierdzenia nadmiernej prezentacji obszarów z okresu przed uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego.”*

Następnie prof. Kozłowski wskazał, że cyt.: *„Przedstawiony Autoreferat jest raczej szeroko zaprezentowanym życiorysem niż zapisem credo architektonicznego czy badawczego. Widać tu kontynuacje zagadnień poruszanych w książce habilitacyjnej. Nie można w tym nurcie odnaleźć „książki profesorskiej”.*

Dalej Recenzent zauważył, że cyt.: *„Prawie zupełnie brak informacji o twórczości architektonicznej (urbanistycznej?) kandydata, a przynajmniej uprawiania zawodu architekta, co przecież jest niezbędne dla prowadzenia pracy dydaktycznej... .. Należy stwierdzić brak osiągnięć w zakresie działalności zawodowej, po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego.”*

Zdaniem prof. Kozłowskiego cyt.: *„Ocena zawartości merytorycznej nasuwa wątpliwości co do celowości wniosku kandydata.*

Dorobek naukowy kandydata to nade wszystko publikacje dotyczące teorii architektury, urbanistyki. Są to publikacje o różnym znaczeniu merytorycznym wydawane w pismach także

o różnym znaczeniu. Z dossier autora nie można się dowiedzieć, które z tych publikacji są recenzowane. Pisma naukowe kandydata to artykuły w czasopismach. Tytuły czasopism ujawniają ich różny ciężar gatunkowy. Tym niemniej działalność publikacyjna zasługuje na uznanie. Można doliczyć się łącznie 9 publikacji. Początek tworzenia szkoły naukowej to jeden wypromowany doktor nauk technicznych (z promotorem pomocniczym). W zbiorze aktywności naukowych należy wymienić 4 recenzje prac doktorskich, 6 recenzji przewodów i postępowań habilitacyjnych, oraz 3 recenzje wydawnicze.”

Tutaj, w związku z zarzutem, że prof. Kozłowski nie uwzględnił drugiego doktora wypromowanego przez Kandydata należy stwierdzić, że Recenzent ocenił dorobek według stanu na dzień złożenia wniosku i załączonej dokumentacji.

Dalej w swojej recenzji prof. Kozłowski wskazał cyt.: *„Nie wiemy nic o doświadczeniu w kierowaniu zespołami badawczymi, nie znane są staże naukowe w instytucjach naukowych, ani prowadzenie prac naukowych w instytucjach naukowych. Dorobek naukowy kandydata wydaje się być skromny, także zauważa się brak dorobku zawodowego, architektonicznego, co w przypadku oceny dorobku nauczyciela akademickiego architekta jest istotne.”*

Działalność zawodową tak określił sam Kandydat: *„W związku z podjęciem obowiązków organizacyjnych na uczelni, około roku 2005 moja działalność projektowa uległa zawieszeniu na okres około 10 lat. W chwili obecnej, tj. od marca [...] realizują zadania założeń funkcjonalnych inwentaryzacji zieleni i zagospodarowanie terenu oraz przygotowanie koncepcji zagospodarowania terenów założeń funkcjonalno-przestrzennych „Zachęta” w Białymstoku.”*

Podsumowując recenzję prof. Kozłowski wskazał cyt.: *„Dokonyjąc oceny dorobku naukowego, dydaktycznego i zawodowego dr hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, profesora nadzwyczajnego Politechniki Białostockiej należy stwierdzić nierównomierne wypełnienie tych pól działalności przez kandydata. W obszarze aktywności naukowej można stwierdzić, że stanowi on skromny wkład w badania w zakresie teorii architektury wyrażony publikacjami. Osiągnięcia w opiece naukowej są wystarczające lecz wyglądają skromnie. Doświadczenia naukowe kandydata, a nade wszystko dydaktyczne, nie są połączone z działalnością zawodową w zakresie projektowania architektonicznego. Przedstawione uwagi oparte na analizie dossier dr hab. inż. arch. Bartosza Czarneckiego, prof. PB wydają się potwierdzać, że wniosek kandydata do tytułu naukowego profesora jest przedwczesny.”*

Jak wynika z powyższego wszystkie, zarzuty odwołania są chybione. Zarzuty co do niewłaściwej oceny merytorycznej wniosku nie znajdują uzasadnienia. W szczególności dotyczy to polemiki z oceną merytoryczną publikowanego dorobku naukowego po uzyskaniu przez Kandydata stopnia doktora habilitowanego. Dwaj recenzenci – profesorowie Kamiński i Kozłowski ocenili ten dorobek jednoznacznie negatywnie. Trzeci recenzent, prof. Paszkowski również negatywnie ocenił ten dorobek chociaż w konkluzji dopuścił możliwość dalszego procedowania wniosku.

Zarzut o braku zebrania całego dostępnego materiału jest wręcz nieuzasadniony. To na Kandydacie spoczywa obowiązek zebrania i przedstawienia do oceny przy wniosku awansowym całego dostępnego materiału.

Nieuprawniony jest zarzut braku należytego trybu rozpoznania sprawy. Otóż tryb był całkowicie zgodny z obowiązującymi przepisami. Odnośnie trafności ocen zawartych w recenzjach i wniosków wynikających z tych recenzji należy przypomnieć Kandydatowi, że dobrowolnie poddał swój dorobek ocenie PT Recenzentów i członków Senatu Politechniki Warszawskiej. Pierwsi mają obowiązek rzetelnej ale i swobodnej oceny, a drudzy, ponieważ

wyrażają opinię w głosowaniu tajnym mogą wyrażać swoją ocenę w dyskusji poprzedzającej głosowanie, ale jak ostatecznie głosowali nie podlega ani kontroli ani indywidualnej ocenie dokonywanej przez kogokolwiek.

Zarzut o lakoniczności uzasadnienia uchwały nie może się ostać ponieważ istnieje obszerna dokumentacja postępowania, które znalazło kulminację w uchwale Senatu.

Zarzut co do niewskazania przepisów prawa, na zasadzie których dopuszczalnym jest wniesienie odwołania od uchwały o odmowie poparcia wniosku o nadanie tytułu profesora, także jest bezzasadny bowiem wraz z kwestionowaną uchwałą nr 512/XLIX/2020 Senatu PW z dnia 3 czerwca 2020 r., zostało przesłane pismo z dnia 18 czerwca 2020 roku podpisane przez Rektora PW zawierające informację o możliwości wniesienia odwołania, ze wskazaniem trybu jego wniesienia.

Senat po dokonaniu wnikliwej analizy treści opinii Przewodniczącego Zespołu powołanego w celu przygotowania uchwały w sprawie nadania tytułu profesora dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni, recenzjami, osiągnięciami naukowymi, osiągnięciami w zakresie opieki naukowej i kształcenia młodej kadry, działalnością popularyzującą naukę także innymi osiągnięciami, po przeprowadzeniu dyskusji, podjął w prawidłowy sposób uchwałę o nie poparciu wniosku o nadanie tytułu profesora w dziedzinie nauk inżynieryjno-technicznych Panu dr. hab. inż. arch. Bartoszowi Czarneckiemu, prof. uczelni.

Sekretarz Senatu

mgr Joanna Kożuchowska

Rektor

prof. dr hab. inż. Krzysztof Zaremba